

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně: **H.Z.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., t. č. bytem ■■■, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. **OAM-458/ZA-ZA11-ZA15-2016**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-458/ZA-ZA11-ZA15-2016, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetím země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Slovenská republika.

V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, když obšírně odkazuje na čl. 8, čl. 10 a čl. 11 nařízení Dublin III, která se však na její případ nevztahují. Dle žalobkyně měl žalovaný postupovat dle čl. 9 citovaného nařízení, neboť v České republice žije teta žalobkyně, která v současné době o žalobkyni spolu se svým manželem pečuje. Ve Slovenské republice žalobkyně žádné rodinné příslušníky, ani známé, u kterých by

mohla po dobu rozhodování o své žádosti bydlet, nemá. Pokud by byl žalobkyni na území České republiky udělen azyl, mohla by pracovat ve firmě tety a strýce. K prokázání svých tvrzení žalobkyně navrhovala svůj účastnický výsledek a výsledek její tety a strýce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti svého rozhodnutí. Konstatoval, že postupoval v souladu s nařízením Dublin III, a odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. K aplikaci čl. 9 Nařízení Dublin III žalovaný konstatoval, že žalobkyně v pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že její teta žijící na území České republiky má již občanství České republiky a její strýc je Čech, tudíž ani jeden není osobou používající mezinárodní ochrany na území České republiky. Čl. 9 Nařízení Dublin III. tak na žalobkyni vztáhnout nelze. Příbuzenský vztah teta - neteř navíc nespadá pod definici „rodinného příslušníka“ ve smyslu čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III. Teta žijící na území České republiky, byť spadá pod definici „příbuzného“ dle čl. 2 písm. h) Nařízení Dublin III, není bez dalšího důvodem pro aplikaci výjimky zakotvené v čl. 17 tohoto nařízení.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně přijela do České republiky dne 2. 2. 2016 a dne 11. 5. 2016 požádala o mezinárodní ochranu. Dne 16. 5. 2016 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Sdělila, že pochází ze Zakarpatské oblasti a do České republiky přicestovala dne 2. 2. 2016 osobním automobilem přes Slovenskou republiku. O mezinárodní ochranu žádá proto, že na Ukrajině kromě babičky nikoho nemá, život je tam těžký, není tam práce a babička jí nemůže stále finančně pomáhat. Téhož dne byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při kterém žalobkyně doplnila, že se rozhodla požádat o azyl v České republice proto, že zde má tetu a strýce, strýc je Čech a teta již má také české občanství. Na U. je možné vyřídit jen maďarské, slovenské nebo polské vízum, české vízum získat nelze. Žalobkyně do České republiky původně přijela jen na návštěvu, ale líbí se jí tady a chtěla by tady zůstat. Písemností ze dne 31. 5. 2016 Slovenská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný předně zabýval tím, zda vůbec je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Žalovaný konstatoval, že podle čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Při aplikaci těchto kritérií dospěl žalovaný k závěru, že kritérium uvedené v čl. 8, čl. 9, čl. 10, ani v čl. 11 nařízení Dublin III nelze na případ žalobkyně aplikovat. Žalobkyně byla dne 2. 2. 2016, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou schengenského víza vydaného Slovenskou republikou dne 11. 1. 2016 v Kyjevě s platností ode dne 14. 1. 2016 do dne 11. 7. 2016, počtem 60 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. V případě žalobkyně je tak dle žalovaného nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III, dle kterého pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Slovenské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Uvedl, že Slovenská

republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Slovenská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnosti právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Slovenská republika je také považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Také skutečnost, že ve Slovenské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany stovky uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistence obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení žalovaného, ani žalobkyni nehrozí ve Slovenské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy uzavřel, že Slovenská republika je příslušná k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení Dublin III je povinna žalobkyni přijmout zpět na své území a dokončit posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Příslušnost jiného členského státu Evropské unie žalovaný stanovil na základě čl. 3 nařízení Dublin III. Podle odst. 1 věty druhé tohoto ustanovení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III se členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil (čl. 12 odst. 2 věta první nařízení Dublin III).

V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně byla v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky dne 11. 5. 2016 držitelkou platného víza vydaného Slovenskou republikou dne 11. 1. 2016 v Kyjevě s platností ode dne 14. 1. 2016 do dne 11. 7. 2016, a proto je na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2, nařízení Dublin III k posouzení žádosti žalobkyně příslušná Slovenská republika, která přijala příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalobkyně v žalobě namítá, že mělo být postupováno podle čl. 9 citovaného nařízení, neboť v České republice žije její teta. Toto ustanovení nařízení Dublin III by se na žalobkyni ale vztahovalo pouze v případě, pokud by měla rodinného příslušníka, který by mohl v České republice pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany. Žalobkyně v pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že její teta žijící na území České republiky má již občanství České republiky a její strýc je Čech, ani jeden tedy mezinárodní ochranu na území České republiky nepožívá. Žalovaný také správně upozornil na to, že příbuzenský vztah teta - neteř nespadá pod definici „rodinného příslušníka“ ve smyslu čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III. Soud neprováděl výslech žalobkyně, ani její tety a strýce. Žalobkyně se k věci vyjádřila v průběhu správního řízení a výslech tety a strýce žalobkyně soud považoval vzhledem k tomu, co bylo uvedeno výše, za zjevně nadbytečný.

Postup, kterého se žalobkyně domáhá (tj. posouzení její žádosti v České republice, nikoli

ve Slovenské republice, která je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušná), by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení je nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping*. Jakkoli může být snaha žalobkyně o posouzení její žádosti v České republice, kde má tetu a strýce, lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. srpna 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně